

หมวดที่ 1

การศึกษาของประเทศกลุ่มสแกนดิเนเวีย

ยุโรปเหนือเป็นที่ตั้งของประเทศต่าง ๆ 5 ประเทศ คือ นอร์เว สวีเดน เดนมาร์ก โอลันด์ และฟินแลนด์ ซึ่งประเทศแรกรวมเรียกว่ากลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย เนื่องจากประชากรมีวัฒนธรรมร่วมกันเรียกว่าพวกนอร์ดิก (Nordic) หรือนอร์สเมน ฟินแลนด์ไม่ได้อยู่ในกลุ่ม เพราะประชากรมีเชื้อชาติและภาษาแตกต่างออกไปจากพวกแรก แม้จะอยู่ทางเหนือของทวีป แต่อยู่ทางตะวันตกของยุโรปจึงรวมไว้ในกลุ่มการศึกษาของประเทศยุโรปตะวันตกด้วย

ในยุโรปเหนือภูมิประเทศที่เป็นจุดเด่น คือ มีชายฝั่งทะเลยาวและมีทะเลสาบอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้ประชากรคุ้นเคยกับทะเล ชาวนอร์สเมนได้ทำชื่อเสียงในด้านการเดินเรือไปค้าขายและจับปลา ประชากรมีอัตราการเพิ่มต่ำและมีอายุยืน พลเมืองเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยเพียง 0.8 - 1.0 เปอร์เซ็นต์ต่อปี

บทที่ 1

ประเทศสวีเดน

ภูมิประเทศของสวีเดนเป็นที่ราบโดยทั่วไป ทางด้านตะวันตกเป็นที่ราบสูงและลาดต่ำมาทางตะวันออก มีเนื้อที่ประมาณ 174,000 ตารางไมล์ มีประชากรประมาณ 7,600,000 คน ปกครองระบอบประชาธิปไตย มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข พลเมืองส่วนมากนับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์

มีทะเลสาบมากทางภาคใต้ เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม อากาศอบอุ่นกว่านอร์เว จึงสามารถปลูกข้าวสาลีและพืชผลอื่นได้ก็กว่า นอกจากนี้ยังมีแหล่งแร่อยู่ทางภาคเหนือและภาคกลางของประเทศ ป่าไม้เป็นทรัพยากรที่สำคัญ

อยู่ทางภาคเหนือและภาคกลาง สวีเดนตัดไม้ได้ประมาณปีละ 45 ล้านลูกบาศก์เมตร มากเป็นที่ 2 ของยุโรปรองจากโซเวียตรุสเซีย

อุตสาหกรรมที่ขึ้นชื่อได้แก่ อุตสาหกรรมเหล็กกล้า อุตสาหกรรมการผลิตรถยนต์ และอุตสาหกรรมท่อเรือ

การศึกษาทั่วไป

การศึกษาของประเทศสวีเดนคล้ายการศึกษาของประเทศยุโรปโดยทั่วไป จะมีส่วนที่ต่างกันออกไปบ้างเพื่อให้เหมาะกับสภาพสังคมของประเทศ ปี พ.ศ. 2493 โค้ดประสพผลสำเร็จในการปฏิรูปทางการศึกษา รัฐบาลโค้ดประกาศพระราชบัญญัติการศึกษาแบบประสมมีกำหนด 9 ปี โดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ ตอนต้น 3 ปี ตอนกลาง 3 ปี และตอนปลาย 3 ปี โครงการนี้อยู่ในความควบคุมของสภาการศึกษา และดำเนินงานโดยเทศบาลทั่วประเทศ ซึ่งมีอยู่ประมาณ 142 แห่ง จะสมบูรณ์ในปี การศึกษา 2506 เทศบาลเป็นผู้ดำเนินงาน ใ้ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล โรงเรียนแบบนี้ไม่มีการสอบไล่ เริ่มสอนภาษาอังกฤษในปีที่ 5 ในตอนปลาย 3 ปีหลัง นักเรียนจะเลือกเรียนใดตามความสนใจและความถนัด ส่วนใหญ่จะมีวิชาอาชีพอยู่มาก

การศึกษาก่อนประถม

รับเด็กอายุระหว่าง 4 - 6 ปี ก่อนจะเข้าประถมศึกษา ไม่มีการบังคับ มีโรงเรียนอาสาสมัครรับดำเนินการเพื่อการศึกษาแก่เด็ก โรงเรียนชนิดนี้มีชื่อเรียกกันหลายอย่าง เช่น "โรงเรียนเล่น" (Play School) โรงเรียนเตรียม (Pre-School) Child Nurseries หรือโรงเรียนอนุบาล (Kindergartens)

เนื่องจากมีผู้คิดตั้งสถานรับเลี้ยงทารก โดยมีความมุ่งหมายเพื่อช่วยแม่บ้าน ที่ออกไปทำงานนอกบ้าน ปรากฏว่าได้รับความนิยมมาก บางแห่งจัดให้อยู่ประจำ บางแห่งก็จัดไปกลับ ระยะแรกเอกชนเป็นผู้จัดทำเมื่อได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง

เทศบาล, องค์การและสถาบันบางแห่งจึงให้การสนับสนุน เพราะถือว่าเป็นงาน
สวัสดิการอย่างหนึ่งที่รัฐควรจะต้องเกี่ยวข้อง

จำนวนโรงเรียนอนุบาลจึงเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ปัจจุบันมีอยู่ไม่น้อยกว่า
700 แห่ง ประมาณ 1 ใน 3 เป็นของเอกชน โรงเรียนประเภทนี้กำลังจะเพิ่มขึ้น
เรื่อย ๆ เพราะรัฐบาลให้เงินทุนสนับสนุน ขณะเดียวกันรัฐได้จัดตั้งโรงเรียนอบรม
สตรีขึ้นโดยเฉพาะเพื่อให้มาเป็นครูสอนโรงเรียนประเภทนี้โดยตรง ปี พ.ศ. 2501
มีโรงเรียนประเภทนี้ทั้งหมด 7 แห่ง ดำเนินการโดยเอกชน 3 แห่ง โดยเทศบาล
2 แห่ง และองค์การจักอีก 2 แห่ง รัฐบาลให้เงินอุดหนุนประมาณ 2 ใน 3 ส่วน
ใช้เวลาเรียน 2 ปี การคัดเลือกจะเอาอบรมของอาศัยความรู้ และนิสัยที่จะให้
การบริหารอาหารได้อย่างไร

ประถมศึกษา

การจัดการศึกษาในประเทศสวีเดนคล้ายกับประเทศอื่น โดยเริ่มต้นจากวัด
ปี พ.ศ. 2183 รัฐสภาได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ ได้จัดตั้งโรงเรียนสำหรับเด็ก ๆ
ขึ้นทุกจังหวัด ทางศาสนาได้ประกาศเป็นพระราชบัญญัติ ใน พ.ศ. 2229 ว่าเป็น
หน้าที่โดยตรงของพระที่จะทำหน้าที่สอนหนังสือ ครั้นมาในศตวรรษที่ 18 การอบรม
เด็ก ๆ ได้ตกเป็นหน้าที่ของฝ่ายบ้านเมือง และในระยะนี้เองปรากฏว่ามีการจัดตั้ง
โรงเรียนประถมศึกษาขึ้นเป็นเอกเทศราวประมาณ 150 แห่ง งบประมาณส่วนใหญ่
เป็นของเอกชน จนกระทั่งปี พ.ศ. 2385 จึงได้ตราพระราชบัญญัติประถมศึกษาขึ้น
และได้วางเป็นกฎว่า จะต้องสร้างโรงเรียนขึ้นทุก ๆ แห่ง ภายในละแวกที่มีวัด
ซึ่งขณะนั้นมีอยู่ประมาณ 3000 แห่ง และขณะเดียวกันได้มีการจัดตั้งสำนักอบรมครูขึ้น
โดยให้อยู่ในความรับผิดชอบของบาทหลวง โดยเฉพาะที่สตอคโฮล์ม การดำเนินงาน
เกี่ยวกับประถมศึกษาได้เจริญขึ้นเป็นลำดับ และปี พ.ศ. 2462 ได้ประกาศให้การ
ศึกษาภาคบังคับมีกำหนด 6 ปี พ.ศ. 2479 ได้กำหนดให้การศึกษภาคบังคับขยาย
เป็น 7 ปี ในขณะเดียวกันเทศบาลก็ได้รับสิทธิ์ที่จะขยายการศึกษภาคบังคับออกไป

เป็น 8 ปี หากมีความต้องการ โรงเรียนใหญ่ ๆ หลายแห่งโดยเฉพาะในเมืองใหญ่ ได้รับเอาหลักการนี้ไปดำเนินการ โรงเรียนอื่น ๆ ภายหลังจบการศึกษาในชั้นประถมศึกษา ความกำหนด 7 ปีแล้ว อาจจะไปต่อในชั้นประถมปีที่ 8 ได้

โดยทั่ว ๆ ไปเด็กนักเรียนจะเริ่มเข้าเรียนเมื่ออายุครบ 7 ปี แต่เด็กบางคนอาจจะเข้าเรียนก่อนวัยนี้ในโรงเรียนอนุบาล เด็กที่มีความเจริญเติบโตก่อนวัยอันสมควร (Precocious Child) อาจจะเข้าเรียนได้ตั้งแต่อายุครบ 6 ปี แต่เด็กที่มีความเจริญเติบโตช้า อาจจะรอนกระทั่งมีอายุครบ 8 ปี การถือเกณฑ์นี้นับเป็นเรื่องธรรมดา ความพร้อมที่จะเข้าเรียนนี้จะคงพิจารณาจากหลายด้าน เช่น สติปัญญา ร่างกาย และการเคลื่อนไหว การพัฒนาต่าง ๆ อาจทดสอบได้ด้วยการมีมือพิเศษ นายแพทย์ หรือการนำเขาไปใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนอนุบาลชั่วระยะเวลาหนึ่ง

ระยะ 1 หรือ 2 ปีแรกในโรงเรียนเด็กนักเรียนเหล่านั้นจะได้รับการอบรมสั่งสอนเหมือนทารก การสั่งสอนอบรมเป็นหน้าที่ของครูสตรี ซึ่งได้รับการอบรมทางนี้มาโดยเฉพาะ วิชาที่สอนมี ศาสนา ภาษาสวีเดน เลขคณิต สังคมศึกษาเบื้องต้น คนตรี พลศึกษา และหากเป็นไปได้ก็มีการฝึมือด้วย

ในชั้นประถมศึกษาโดยตรงคือปีที่ 3 ถึงปีที่ 7 หรือปีที่ 3 ถึงปีที่ 8 ครูผู้สอนอาจจะเป็นครูผู้ชาย หรือครูหญิงก็ได้ แต่ต้องผ่านการฝึกอบรมมานานกว่าครูที่สอนในชั้นอนุบาล วิชาต่าง ๆ คล้ายกับชั้น 1-2 แต่ต้องมีวิชาอื่น ๆ เพิ่มขึ้นคือ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ชนรรมชาติศึกษา วาดเขียน การฝึมือ การทำสวน และวิทยาศาสตร์เบื้องต้น นอกจากนี้ก็มี การเลี้ยงสัตว์ การรักษายา การป้องกันอัคคีภัย การหลีกเลี้ยงยาเสพติด ความรู้ทางเพศ ความมีชัยสต์ และปฏิบัติคามกฎจรรยา

ครูในโรงเรียนประถมศึกษาทั้งหมด หรือส่วนใหญ่มักจะผ่านการอบรม และสอนได้ทุกวิชาแต่มีครูบางคนผ่านการฝึกอบรมในวิชาเฉพาะมา เช่น การฝึมือ พลศึกษา คนตรี ฯลฯ

ในปัจจุบัน ระบบการจัดการศึกษาประถมตอนปลายได้รับการเอาใจใส่จากประชาชนยิ่งขึ้น ในเมืองใหญ่ ๆ ได้พยายามที่จะจัดตั้งชั้นเรียนในระดับมัธยมศึกษาขึ้น

ในโรงเรียนประถมศึกษา ดังนั้นจึงมีชื่อเรียกโรงเรียนชนิดหนึ่งซึ่งตั้งขึ้นใหม่มีระดับ เทียบกับประถมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เรียกว่า "โรงเรียน ต่อเนื่อง" Continuation School เหตุนี้เอง จึงมีแนวโน้มที่จะรวมเอาการจัดการประถมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลายให้เป็นการศึกษาภาคบังคับคือ มีกำหนดเวลา 9 ปี และให้เป็นโรงเรียนแบบประสม (Comprehensive School)

สรุปแล้วการศึกษาภาคบังคับในสวีเดนปัจจุบันมีทั้ง 7 ปี 8 ปี 9 ปี ทั้งนี้ ย่อมแล้วแต่ท้องถิ่น ความต้องการของประชาชน ความสามารถของเจ้าหน้าที่ งบประมาณอุดหนุนของรัฐบาลและเทศบาล

ในปัจจุบันจำนวนนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษามีประมาณ 850,000 คน รัฐบาลและเทศบาลเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องเงินอุดหนุน การดำเนินงานประมาณว่าปีหนึ่ง ๆ เกี่ยวกับการประถมศึกษาไคร้บงประมาณระหว่าง 800 ถึง 900 ล้านโครนเนอร์หรือ ราว 3,200 ถึง 3,600 ล้านบาท ในปี พ.ศ. 2502 ใ้เงินอุดหนุน 812 ล้าน โครนเนอร์ หรือราว 3,248 ล้านบาท

มัธยมศึกษา

ความเป็นมาของการมัธยมศึกษาในสมัยก่อนมีดังนี้ ปี พ.ศ. 2448 ได้ กำหนดให้มีโรงเรียนมัธยมตอนต้นหรือสโกลเล ใช้เวลาเรียน 6 ปี ถ้าสอบไล่ได้ชั้นสูง สุดได้ประกาศนียบัตร เรียกเรคสาเมน นอกจากนี้มีโรงเรียนมัธยมตอนปลายหรือ ยิมนาส ใช้เวลาเรียน 4 ปี หลังจากจบชั้นปีที่ 5 ของโรงเรียนสโกลเลแล้ว

ปี พ.ศ. 2412 รัฐบาลได้ออกกฎหมายสนับสนุนโรงเรียนมัธยมของเทศบาล เมื่อเด็กเรียนจบประถมปีที่ 6 แล้ว ก็เข้าเรียนต่อในโรงเรียนมัธยมตนได้ใช้เวลา เรียน 4 ปี แล้วก็ได้เรียลเรคสาเมน โรงเรียนประเภทนี้แพร่หลายมากในเมือง เล็ก ๆ และบริเวณที่เป็นศูนย์กลางของชุมชนทั่วประเทศ ปี พ.ศ. 2470 มีกฎหมายอีก ฉบับแสดงให้เห็นว่าทุกฝ่ายประนีประนอมยอมให้มีการเลื่อนจากชั้นประถมขึ้นไปชั้นมัธยม ได้ 2 ทาง

1. ใ้ทดสอบระดับประถมปีที่ 4 แล้วขึ้นมาเรียนในชั้นมัธยมศึกษา
เวลา 5 ปี แล้วเรียนต่อมัธยมศึกษา 4 ปี
2. ใ้ทดสอบระดับประถมปีที่ 6 แล้วขึ้นมาเรียนมัธยมศึกษา 4 ปี แล้วต่อ
มัธยมศึกษาอีก 3 ปี

ที่แตกต่างกันเนื่องจากของเรียนภาษา ปัจจุบันก็ยังตกลงกันไม่ได้ว่าจะเอา
แบบที่ 1 หรือที่ 2 ดี ในที่สุดแก้ปัญหาโดยให้จัดตั้งโรงเรียนแบบประสมชนิดีชเวลา
เรียน 9 ปี และรัฐบาลกำหนดของตาย แต่มีเงื่อนไขไว้ในระยะเวลาเดียวกันคือ
มีโรงเรียนมัธยมศึกษาใช้เวลาเรียนได้ 2 อย่างคือ 4 ปี และ 5 ปี และโรงเรียน
แบบประสมที่ใช้เวลา 9 ปี

ปี พ.ศ. 2505 รัฐบาลได้ตกลงใจว่าในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อให้เรียนมัธยม
คน 3 ปี และให้สอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมปีที่ 5 และ 6

การที่ใช้เวลาเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาอย่างแตกต่างกันเห็นจะเป็น
เพราะลักษณะธรรมชาติของความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับเทศบาลและวิชาชีพที่
โรงเรียนมัธยมที่รัฐ, เอกชน และเทศบาลเป็นผู้จัด จึงทำให้การจัดแตกต่างไป
โรงเรียนที่รวมอยู่ในโรงเรียนมาตรฐานเป็นการเตรียมคนเพื่อเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย
ในโรงเรียนมาตรฐานที่แตกต่างใช้เวลาเรียน ปี พ.ศ. 2470 แบ่งออก

เป็น 2 แผนกคือ ภาษาละติน และวิทยาศาสตร์ แต่ละแผนกมีวิชาบังคับ 5 วิชา
วิชาเลือก 3 วิชา และยังมีอีกภาคเลือกเรียนวิชาเพิ่มเติมอีกตามขอเสนอแนะของ
โรงเรียน

ต่อมาได้ปรับปรุงใหม่เป็น 3 แผนก คือ ละติน วิทยาศาสตร์ และทั่วไป
แต่ละแผนกในชั้นสูงสุด 2 ชั้น ยังแบ่งออกเป็น ๕ อย่าง คือ แผนกละตินแบ่งออกเป็น
ภาาษาศาสตร์ทั้งหมด กับครึ่งคลาสสิก นั่นคือมีภาษากรีกหรือไม่ แผนกวิทยาศาสตร์
แบ่งออกเป็น คณิตศาสตร์ กับชีววิทยา แผนกทั่วไปแบ่งเป็นสังคมศึกษา และภาษา
ปัจจุบัน

ในระหว่างโรงเรียนยิมนาส ยังมีโรงเรียนที่สอนวิชาเฉพาะ เช่น ยิมนาส ทาณิชยการ ยิมนาสเทคนิค และยิมนาสสำหรับเด็กหญิงของเทศบาล

โรงเรียนสโกลेमมีสายการเรียนติดต่อกับโรงเรียนประถมได้ 2 ทาง คือ

1. เรียนต่อจากประถมปีที่ 4 ใช้เวลา 7 ปี
2. " " 6 " 5 ปี หรือ 6 ปี

โรงเรียนทั้ง 2 แบบนี้จะคงรักษาศึกษาเล่าเรียนของเด็กหญิงเอาไว้ กล่าวคือเรียนมากหรือน้อยกว่าโรงเรียนชาย และโรงเรียนสหศึกษาหนึ่งปี การใช้เวลาเรียนทั้งหมด 11 ปี (4 + 7 หรือ 6 + 5) เป็นการเรียนกว้างกว่าโรงเรียนสโกละธรรมคา ไม่มีการสอนเพื่อสอบเอาเรียลเรคสาเมนในชั้นสูงสุด 2 ชั้น มีการสอนแตกต่างกันไป มีแผนกศิลปะ แผนกทั่วไป และแผนกวิทยาศาสตร์ แต่ละแผนกอาจแบ่งออกเป็นสองพวกก็ได้ ถ้ามีนักเรียนมาก โรงเรียนหญิงไม่มีการสอบไล่ในชั้นสูงสุด แต่คงออกประกาศนียบัตรให้เพื่อนำไปแสดง เวลาสมัคร เขาทำงานตามสาขาวิชาที่ถนัด

การสอบทั่วไปมี 2 ครั้งคือ เรียลเรคสาเมน สำหรับมัธยมต้น และสควิเคน เทกสาเมน คือ เตรียมเขามหาวิทยาลัย

การสอบเรียลเรคสาเมน ประกอบด้วยการสอบขอเขียนและปากเปล่า ถ้าสอบขอเขียนได้จึงมีสิทธิสอบปากเปล่า การสอบขอเขียนมีวิชาภาษาอังกฤษ เยอรมัน คณิตศาสตร์ และภาษาสวีเดนซึ่งเป็นวิชาบังคับ จาก 3 วิชาเลือกสอบได้ 2 วิชา การสอบปากเปล่าต้องสอบอย่างน้อย 4 วิชา สมัยก่อนต้องสอบภาษาสวีเดนได้จึงจะถือว่าสอบได้ ปัจจุบันเลิกแล้ว การสอบสควิเคนเทกสาเมนใช้วิธีเช่นเดียวกัน

ปี พ.ศ. 2511 รัฐสภาได้กำหนดแน่นอนให้มีโรงเรียนแบบประสมที่ใช้เวลาเรียน 9 ปี ทั้งประเทศ โรงเรียนมัธยมแบบอื่น ๆ ให้ยกเลิกหมด

มัธยมศึกษาในปัจจุบันระบบการจัดการศึกษาได้ดำเนินไปด้วยความรับผิดชอบหลายแบบ คือ

โรงเรียนรัฐบาลซึ่งมีอยู่ราว 90 โรงเรียน มีอยู่ 2 ระดับ คือ มัธยมศึกษา
ตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นได้กำหนดระยะเวลาไว้ 5 ปีบ้าง 4 ปีบ้าง

ถ้ามัธยม 5 ปี หมายความว่าต้องมีรากฐานมาจากประถม 4 ปี = 9 ปี

" 4 ปี " " 6 ปี = 10 ปี

จำนวนนักเรียนทั้ง 2 สายนี้ก็มีจำนวนกำลังกัน ในเขตชนบทมักจะรับเอา
แนวทางการจัดหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นเป็น 4 ปี

การมัธยมศึกษานี้จะต้องเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่ 2 คือ
ภาษาอังกฤษ และเยอรมัน เริ่มเรียนกันในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีกำหนด 3 ปีแรก
ส่วนภาษาฝรั่งเศสให้เรียนในปีสุดท้ายของมัธยมศึกษาตอนต้น คือ ปีที่ 4 ภาษาฝรั่งเศส
นี้ถือว่าควรจะเรียนเพราะมีส่วนเกี่ยวข้องของการสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อในระดับ
ต่อไป

วิชาอื่น ๆ ที่เรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมี ศาสนา ภาษาสวีเดน ประวัติ
ศาสตร์และสังคมศึกษา ภูมิศาสตร์ คำนวณ ชีววิทยา และสุขศึกษา ฟิสิกส์ (3 ปี)
และเคมี (2 ปี) วิชาในภาคปฏิบัติได้แก่ วาดเขียน ดนตรี พลศึกษา และการ
เล่นต่าง ๆ การฝีมือ การสอน ภาควิชาการต่าง ๆ มักจะเป็นครูที่ได้รับประกาศนียบ
ัตรหรือมีคุณวุฒิต่างนั้น ๆ มาโดยเฉพาะ ครูที่สอนในระดับมัศึกษามักจะเป็นผู้ผ่าน
การศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยมาแล้ว

โรงเรียนตอนปลาย

การศึกษาของประเทศสวีเดนในสมัยก่อนได้จัดโรงเรียนตอนปลายดังนี้คือ
ปี พ.ศ. 2461 มีกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับให้เด็กเข้าศึกษาในโรงเรียนตอนปลาย
ใช้เวลาเรียน 2 ปี เน้นหนักทางวิชาชีพหรือวิชาทั่วไปสูงกว่าโรงเรียนประถม

สอนวิชาสังคมศึกษา ภาษาสวีเดน (ภาษาแม่) และธรรมชาติศึกษา เมื่อโรงเรียน
 ประถมขยายเวลาเป็น 7 ปี โรงเรียนคอนบ้ายจึงลดลงเหลือเพียง 1 ปี ในเขตเทศ-
 บาลที่มีโรงเรียนประถม 8 ปี ให้จัดปีสุดท้ายแทนโรงเรียนคอนบ้าย อาจให้เด็กเลือก
 เรียนวิชาใดตามความสมัครใจในปีที่ 8 และ 9 ได้ในโรงเรียนประถมธรรมดา และ
 อาจจัดเป็นหลักสูตร 3 ปีของโรงเรียนมัธยมตอนต้น รวมเข้ากับโรงเรียนประถม
 ได้ การศึกษาหนาระดับประถมจะลดน้อยลงไปเมื่อได้จัดตั้งโรงเรียนแบบประสมที่ใช้
 เวลา 9 ปีขึ้นได้อย่างสมบูรณ์แบบแล้ว

โรงเรียนแบบประสม

ในปี พ.ศ. 2505 รัฐสภาของประเทศสวีเดนได้ลงมติว่า ระบบการศึกษา
 ของสวีเดนควรมีการปฏิรูปใหม่โดยขยายการศึกษาภาคบังคับให้เด็กทุกคนได้เรียนอยู่
 ในโรงเรียนเป็นเวลา 9 ปี และให้เรียกโรงเรียนใหม่นี้ว่าโรงเรียนแบบประสมมีชื่อ
 (Comprehensive School) เพื่อให้เด็กและเยาวชนในวัยศึกษาได้ร่วมเรียนกันใน
 โรงเรียนแบบใหม่นี้ การนำระบบการศึกษาใหม่มาใช้จะกระทำอย่างช้า ๆ แบบ
 ค่อยเป็นค่อยไป และคาดคะเนว่าจะใช้ระบบการศึกษาใหม่นี้โดยสมบูรณ์ในปี พ.ศ.
 2515 หรือ พ.ศ. 2516

โรงเรียนแบบประสมนี้แบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน คือ

1. ระดับการศึกษาตอนต้น (Lower department) จากชั้นปีที่
1-3
2. ระดับการศึกษาตอนกลาง (Middle department) จาก
ชั้นปีที่ 4-6
3. ระดับการศึกษาตอนปลาย (Upper department) จาก
ชั้นปีที่ 7-9

โรงเรียนจะไม่มีสอบไล่ ดังนั้น ในระดับการศึกษาตอนต้นและระดับการศึกษากลาง นักเรียนทั้งหมดอายุปีเดียวกันหรือไล่เลี่ยกันเรียนวิชาเดียวกัน หลักสูตรเดียวกัน ซึ่งครูผู้สอนก็จะเป็นบุคคลเดียวกันด้วย

เมื่อนักเรียนเลื่อนชั้นถึงระดับการศึกษาตอนปลาย คือในชั้นปีที่ 7-8 นั้น จะจัดให้นักเรียนหมู่เดียวกัน เหมือนกับที่ได้จัดไว้แล้วในระดับการศึกษากลาง แต่ทั้งนี้มิได้ใช้กับวิชาที่เรียนทั้งหมด เนื่องจากในชั้นปีที่ 7 และชั้นปีที่ 8 โรงเรียนจะจัดวิชาเลือกเรียนไว้จำนวนหนึ่ง ซึ่งหมายความว่านักเรียนคนหนึ่งจะต้องเรียนวิชาบังคับร่วมหรือวิชาแกน และนอกจากนั้นนักเรียนมีโอกาสที่จะเลือกเรียนวิชาหลายสาขาซึ่งประกอบขึ้นเป็นกลุ่มวิชาเลือกพิเศษ เมื่อมีการเลือกวิชาเรียนเช่นนี้แล้วก็นับได้ว่าเป็นครั้งแรกในวัยการศึกษา ที่ได้มีการแบ่งนักเรียนตามวิชาที่ตนเลือก และรวมเป็นหมู่พวกตามกลุ่มวิชาเลือกนั้น ๆ

ชั้นปีที่ 9 เป็นชั้นสูงสุดของโรงเรียนได้แบ่งการสอนออกเป็น 5 แผนกด้วยกัน สี่แผนกแรกประกอบขึ้นด้วยสายการเรียนแผนกละ 2 สาย คือสายที่เน้นหนักไปในทางปฏิบัติ และสายที่เน้นหนักไปในทางทฤษฎี อีกแผนกหนึ่งมีการสอนเพียงสายเดียว ดังนั้นสายการเรียนในชั้นปีที่ 9 นี้ จึงมีทั้งหมด 9 สายด้วยกัน ด้วยเหตุนี้นักเรียนในโรงเรียนประเภทนี้มีสิทธิ์ที่จะเลือกสายการเรียนในชั้นปีที่ 9 นี้ได้อย่างกว้างขวาง

ประวัติการจัดการศึกษาแบบใหม่

ในปี พ.ศ. 2491 คณะกรรมการพิเศษได้เสนอให้มีการปฏิรูประบบการศึกษาของสวีเดน หลังจากที่ได้มีการค้นคว้าวิจัยอย่างรอบคอบเป็นเวลาหลายปี และเมื่อปี 2492 รัฐสภาได้มีมติให้ตั้งโรงเรียนทดลองแบบประสมซึ่งมี 9 ชั้นเรียนขึ้น และได้ทดลองดำเนินงานตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จำนวนโรงเรียนมีเพิ่มขึ้นเป็นลำดับจนกระทั่งในปี พ.ศ. 2505 รัฐสภาจึงได้มีมติให้ตั้งโรงเรียนแบบประสมใหม่ขึ้นทั่วประเทศ ปัจจุบันนี้เยาวชนสวีเดนกว่าครึ่งประเทศมีโอกาสที่จะเข้าเรียนในโรงเรียนแบบประสมใหม่นี้ได้

การศึกษาภาคบังคับในประเทศสวีเดนมีระยะเวลา 7 ปีเป็นอย่างน้อย เริ่มแต่ พ.ศ. 2480 แล้วและยังอนุญาตให้เจ้าหน้าที่การศึกษาประจำท้องถิ่นเพิ่ม การศึกษาภาคบังคับเป็น 8 ปีได้ ถ้าหากพิจารณาเห็นว่าเป็นการเหมาะสม ในปี พ.ศ. 2490 เป็นต้นมานักการศึกษาสวีเดนเชื่อกันว่าควรจะได้มีการเพิ่ม การศึกษาภาคบังคับให้สูงขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับความเจริญของวิชาการและทางสังคม ซึ่งขยายตัวอย่างรวดเร็ว เขาเองก็นิยมที่จะได้ศึกษาต่อสูงขึ้นเป็นลำดับ และ สังคมอุตสาหกรรมและประชาชนโดยทั่วไปยังให้ความสนใจในอันที่จะสนับสนุน การศึกษาระดับสูงขึ้นกว่าเดิมเช่นกัน ดังนั้น โรงเรียนชั้นต้นจำต้องวางรากฐานเพื่อ การศึกษาระดับสูงขึ้นเพื่อให้สนองความต้องการของสังคมยุคปัจจุบัน

ไม่ใช่สวีเดนประเทศเดียวที่ขยายการศึกษาภาคบังคับใหม่จำนวนหลายปี แต่เป็นความนิยมเอียงที่ทั่วโลกถือปฏิบัติ บางประเทศมีระยะการศึกษาภาคบังคับมากกว่าประเทศสวีเดนเสียอีก และโรงเรียนแบบประสมก็เป็นที่ยอมรับแพร่หลายทั่วโลก เช่นเดียวกัน

สังคมเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วความต้องการของสังคมและเอกชนที่มีต่อ โรงเรียนก็เปลี่ยนแปลงรวดเร็วเช่นเดียวกัน การจัดโรงเรียนแบบประสมในประเทศสวีเดนก็เพื่อให้สอดคล้องกับพัฒนาการทางสังคม การจัดการศึกษาควรจะได้รับการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงอย่างสม่ำเสมอให้ควบคู่กับความเปลี่ยนแปลงทางสังคม

ความแนวความคิดทางการศึกษาสมัยใหม่นี้ ถือว่าหน้าที่ของโรงเรียนมีมากกว่าการให้ความรู้เพียงอย่างเดียว ควรจะให้ความเจริญหลายด้านและเชื่อกันว่า โรงเรียนแบบประสมนี้ จะช่วยให้นักเรียนมีความเจริญงอกงามในค่านิยมและใน ค่านิยมบุคลิกภาพด้วย นั่นคือโรงเรียนจะช่วยส่งเสริมความฉลาดเฉลียว ความสนใจ ความร่วมมือ และความเข้าใจระหว่างคนต่างเพศ เชื้อชาติ และสัญชาติตามหลัก การประชาธิปไตย นอกจากนั้น โรงเรียนยังจะต้องสนับสนุนให้เอกชนเป็นสมาชิกที่ คมมีคุณค่าในสังคมที่กำลังพัฒนาอย่างรวดเร็วด้วย ซึ่งในสังคมปัจจุบันนี้มีสิ่งที่แน่นอน ประการหนึ่งก็คือว่า ประชาชนจะต้องทำงานร่วมกันมากขึ้นเป็นลำดับ ทำงานเป็นหมู่

ตั้งแต่หมู่เล็ก ๆ จนกระทั่งเป็นหมู่ใหญ่ คือประเทศชาติโดยส่วนรวม ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของสถาบันการศึกษาที่จะวางพื้นฐานให้นักเรียนรู้จักทำงานร่วมมือกันเป็นหมู่พวก

โรงเรียนมีหน้าที่สอนพลเมืองใหม่มีความคิดพิจารณาที่เสรี มีความสามารถ และความตั้งใจที่จะให้ความร่วมมือกับผู้อื่น ส่งเสริมให้เยาวชนโตเติบโตเป็นสมาชิกที่ดีมีประสิทธิภาพในสังคมประชาธิปไตย และโรงเรียนควรที่จะวางพื้นฐานให้นักเรียนมีความสามารถศึกษาขั้นสูงต่อไปได้หรือนำไปประกอบกิจกรรมอื่น ๆ โรงเรียนควรจะให้ความรู้และทักษะอันจำเป็นในค่านิยม คณิตศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภาวะการณปัจจุบัน วิทยาศาสตร์ วัฒนธรรม และวิทยาการก้าวหน้า

อุปกรณ์และวิธีการเรียนการสอน

หลักสูตรและการกำหนดเวลาเรียนมีความสำคัญเป็นอันดับแรก เนื่องจากเป็นสิ่งที่ช่วยให้โรงเรียนบรรลุถึงความมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ หลักสูตรประกอบขึ้นด้วยวิชาเบื้องต้นและวิชาขั้นสูง อันเป็นหลักสำคัญของการสอนในโรงเรียนใหม่นี้

งานของโรงเรียนที่สำคัญนอกจากการสอนตามหลักสูตรตามปกติแล้ว คือ กิจกรรมนักเรียน การสอนเพิ่มเติม เป็นรายบุคคลเพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น โรงเรียนควรจะต้องใช้วิธีการหลายอย่างแตกต่างกันไป วิธีที่จำเป็นที่สุดน่าจะเป็นการฝึกอบรมเป็นรายบุคคล เพื่อให้นักเรียนได้รับประโยชน์จากโรงเรียนมากที่สุด และการให้โอกาสแก่นักเรียนมีเสรีที่จะทำงานตามความสนใจของตนเอง และรู้จักรวมทำงานรับผิดชอบเป็นหมู่คณะ

การเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพมิได้ขึ้นอยู่กับอุปกรณ์ เครื่องใช้ เท่านั้น แต่จะขึ้นอยู่กับกลวิธีการสอนของครูและการที่ครูใฝ่ใจศึกษาคนควาหาความรู้ให้ทันต่อเหตุการณ์อยู่เสมอด้วย

จำนวนนักเรียนในชั้นหนึ่ง ๆ ไม่ควรจะให้มากเกินไป และสภาพห้องเรียน
 จำต้องให้เหมาะสมกับหลักการเรียนรู ุระดับการศึกษาตอนต้น ชั้นปีที่ 1-3 ไม่ควรจะให้
 จำนวนนักเรียนเกินกว่า 25 คน ในระดับการศึกษาตอนกลางและตอนปลายคือชั้นปีที่
 4-9 นั้น ไม่ควรจะให้มื้จำนวนนักเรียนมากกว่า 30 คน เมื่อนักเรียนเลือกวิชาเรียน
 ตามความสามารถและความสนใจของตนหรือการสอนเพิ่มเติมพิเศษในชั้นปีที่ 7-8 นั้น
 นักเรียนควรมีจำนวนอย่างน้อย 5 คน ต่อ 1 หมู่

ระดับการศึกษาตอนต้นนี้ นักเรียนจะเข้าเรียนเมื่อมีอายุ 7 ปี อาจจะมีมาก
 หรือน้อยกว่าบางเล็กน้อยก็ได้แล้วแต่ระยะ เขาเรียนภาคคนว่าเด็กมีอายุเท่าไร มีการ
 ทดสอบความพร้อมของเด็กก่อนก็ได้ แต่ไม่ถึงเป็นการบังคับ เนื่องจากระหว่างนี้
 กำลังมีการทดลองคนควาเกี่ยวกับขอทดสอบความพร้อมของเด็กอยู่ และถ้าหากโรงเรียน
 ใ้ครูรับเด็กที่มีความรู้และความสามารถแตกต่างกันมากเขาไปเรียนในชั้นเดียวกัน ครูจะ
 ต้องจัดการสอนเป็นพิเศษให้แก่เด็กจนมีระดับความสามารถใกล้เคียงกัน ครูที่สอนในชั้น
 ระดับการศึกษาตอนต้นนี้จะได้รับการฝึกอบรมเพื่อสอนในระดับนี้โดยเฉพาะ

ลักษณะเฉพาะของส่วนระดับการศึกษาตอนต้นมีดังต่อไปนี้

ในชั้นปีที่ 1 นักเรียนจะเรียน 20 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ชั้นปีที่ 2 เรียน 24
 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ และในชั้นปีที่ 3 เรียน 30 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ครูที่จะได้รับอนุญาต
 ให้สอนในระดับนี้ใดต้องได้รับการฝึกอบรมในคานนี้โดยเฉพาะเกินกว่า 25 คน การ
 ปฏิบัติเช่นนี้ยัคือหลักว่า โดยปกติแล้วนักเรียนในห้องเรียนหนึ่งในระดับการศึกษาตอน
 ต้นนี้ไม่ควรให้เกิน 25 คน

วิชาที่จัดสอนในระดับตอนต้น คือ ภาษาสวีเดน เลขคณิต ศาสนา ประวัติ-
 ทองถิ่น คนตรี ทัศนกรรม (เริ่มเรียนในชั้นปีที่ 3) และพลศึกษา

โรงเรียนจะเพิ่มห้องเรียนใหม่ทันที ถ้าหากว่านักเรียนมีจำนวนระดับการ
 ศึกษาตอนกลาง คือชั้นปีที่ 4-6 มีครูที่ได้รับการฝึกฝนอบรมเพื่อสอนระดับประถมศึกษา
 เป็นผู้สอนอาชีพก่อน โรงเรียนใดจักให้นักเรียนเข้าปฏิบัติงานในสถานที่ต่าง ๆ กัน

เพื่อที่นักเรียนจะได้รับประสบการณ์ในอาชีพต่าง ๆ กัน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ โรงเรียนบางแห่งอาจจัดกิจกรรมนี้ระยะเวลาสั้นกว่า 3 สัปดาห์ก็ได้ ถ้าสถานที่ไม่อำนวย

ก่อนที่นักเรียนจะออกปฏิบัติงานในสถานที่ต่าง ๆ นั้น นักเรียนจะต้องเรียนภาคทฤษฎีและได้รับการปฐมนิเทศเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ เสียก่อน ควรจะตั้งข้อสังเกตว่า ความปกติแล้วนักเรียนประมาณครึ่งหนึ่งออกปฏิบัติกิจกรรมแนะแนวอาชีพ และนักเรียนที่เหลือเรียนวิชาการต่าง ๆ ไปตามปกติ หมายความว่าตลอดระยะเวลา 6 สัปดาห์ นักเรียนชั้นปีที่ 8 จะเรียนหนังสือตามปกติเพียงครึ่งขั้นเท่านั้น

นักเรียนระดับการศึกษาตอนปลายนี้มีโอกาสเลือกเรียนคนตรี หัตถกรรม และศิลป์โดยมีชั่วโมงเรียน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ดังนั้นนักเรียนอาจเลือกเรียนคนตรีและศิลป์วิชาละ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ แต่ไม่เรียนหัตถกรรม หรือจะเลือกเรียนวิชาคนตรีและหัตถกรรมแต่ไม่เรียนศิลป์ก็ได้ การจัดให้เลือกได้เช่นนี้ทำให้สนองความต้องการและความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

ในชั้นปีที่ 7 นักเรียนมีโอกาสเลือกจาก 5 หมวดวิชา ซึ่งอาจเลือกการประสมวิชาต่าง ๆ เขาควด้วยกัน 12 ทาง

การฝึกหัดครู

การสอนเด็กในแต่ละระดับมีความรับผิดชอบและเทคนิคต่างกัน ดังนั้นการผลิตครูจึงใช้เวลาและพื้นที่ความรู้แตกต่างกันด้วย การสอนเด็กเล็กใช้ครูแบบหนึ่ง การสอนเด็กชั้นประถมก็ใช้ครูอีกแบบหนึ่ง ในโรงเรียนผสมที่ใช้เวลาเรียน 4 ปี แบ่งเป็นตอน ๆ คือ ตอนต้น ชั้น 1 - 3 ตอนกลางชั้น 4 - 6 และตอนปลาย ชั้น 7 - 9 การสอนตอนต้นและตอนกลางใช้ระบบครูประจำชั้น ตอนปลายใช้ระบบครูประจำวิชา วิทยาลัยครูเป็นผู้ผลิตครูทั้ง 2 ประเภทนี้ ครูสอนเด็กเล็กใช้เวลาเรียน 2 ปี ครูสอนประถมตอนต้นและกลางใช้เวลา 4 ปี พื้นความรู้เดิมจบชั้นมัธยมตอนต้นคือได้เรียล เรคสาเมน ส่วนนักเรียนที่จบมัธยม 4 และไคสคิวเคนเตกสาเมนแล้วเรียน

2 ปี สำหรับครูที่จะสอนชั้นตอนปลายของโคปรีญาชั้นต่ำจากมหาวิทยาลัย หรือโคปรีญาประกาศนียบัตรครูประถมกับการฝึกอบรม วิชาที่สอนจากมหาวิทยาลัย ครูที่จะสอนในโรงเรียนตอนปลายหรือในโรงเรียนมัธยมตอนต้นของโคปรีญาโท และเรียนวิชาการศึกษากับจิตวิทยา ผู้ที่สอนในยิมนาสของโคปรีญาชั้นสูงจากมหาวิทยาลัย กับวิชาการศึกษาและจิตวิทยา

ครูที่สอนภาคปฏิบัติของโคปรีญาได้รับการฝึกอบรมจากโรงเรียนมัธยมการช่าง หรือมหาวิทยาลัยครู ครูอนุบาล เรียน 2 ปี

การศึกษานานาชาติ

โคปรีญาโรงเรียนการศึกษานานาชาติตามแบบประเทศเคนมารัก แต่ได้เปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับความต้องการของชาวสวีเดน ผู้เรียนส่วนมากเป็นหนุ่มสาวจากชนบท เรียน 2 หรือ 3 รายวิชาในปีหนึ่ง สอนวิชาภาคปฏิบัติใหญ่หนึ่งในฤดูร้อน สมาคมพรรคการเมือง องค์การการค้า หรือการช่างต่าง ๆ โคปรีญาจัดการศึกษานานาชาติขึ้นตามความต้องการของคน และได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล

อาชีพศึกษา

การอาชีพศึกษาเป็นเรื่องที่รัฐบาลและประชาชนถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ และให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี และมักจะจัดตั้งขึ้นตามความเหมาะสมกับสภาพความต้องการของประเทศชาติ โรงเรียนอาชีพศึกษาของเอกชนได้รับการจัดตั้งขึ้นมากมาย เพื่อให้เหมาะสมกับอาชีพของแต่ละบุคคล โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการอาชีพด้านอุตสาหกรรม นับว่ามีบทบาทสำคัญมากในการจัดตั้งโรงเรียนประเภทนี้ โรงเรียนอาชีพประเภทต่าง ๆ เช่น ช่างไม้ ช่างก่อสร้าง เครื่องจักรยนต์ หิมพ์ดีค เย็บปัก ถัก รอย เสริมสวย ฯลฯ แม้จะดำเนินงานโดยเอกชนเป็นส่วนมาก แต่รัฐบาลเทศบาลก็มีส่วนร่วมรับผิดชอบอยู่ด้วย โรงเรียนอาชีพศึกษาสำหรับชายและหญิง ซึ่งมีอยู่ระหว่าง 14 ถึง 18 ปี เพื่อเตรียมตัวทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม เช่น โรง

โรงเรียนพณิชยการ การเรือน ช่างกล ช่างไฟฟ้า ช่างก่อสร้าง ช่างทาสี การเกษตร โรงเรียนป่าไม้ พยาบาล เทคนิค และอื่น ๆ ระยะเวลาในการเรียนมีตั้งแต่ระยะสั้น 3 เดือน ถึง 4 ปี

การบริหาร

โรงเรียนส่วนมากอยู่ในความควบคุมดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนอนุบาลและวิทยาลัยครูอนุบาล อยู่ภายใต้ความควบคุมของกระทรวงกิจการสังคม โรงเรียนเกษตรอยู่ใต้อาการควบคุมของกระทรวงเกษตรและการประมง โรงเรียนเคาน์ตีอยู่ใต้อาการควบคุมของกระทรวงพาณิชย์ โรงเรียนสามัญทั่วไปและโรงเรียนการช่างอยู่ในความควบคุมดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ ในกระทรวงศึกษาธิการมีคณะกรรมการศึกษาระดับประเทศอยู่ 2 คณะ คือ คณะกรรมการสามัญ และคณะกรรมการอาชีวศึกษา

อธิบดีเป็นประธานของคณะกรรมการสามัญ มี 4 กอง คือ การสอน การจัด การทดลอง และการบริหาร

คณะกรรมการอาชีวศึกษามีอธิบดี เป็นหัวหน้าคณะ มีหัวหน้ารองลงมาเป็นผู้ช่วย มีสภาต่าง ๆ ประจำสาขาวิชาที่สำคัญ ๆ เป็นผู้ให้คำแนะนำด้วย

ทุกเขต (County) มีคณะกรรมการประจำเป็นผู้ดำเนินงานเกี่ยวกับกิจการของโรงเรียนทุกประเภทในเขตของตน นอกจากนี้รัฐบาลยังได้แต่งตั้งหัวหน้าผู้ตรวจการการศึกษาประจำแต่ละเขต มีผู้ตรวจการการศึกษาเป็นผู้ช่วยอีกจำนวนหนึ่ง ผู้ช่วยจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับปริมาณงานที่จะต้องทำ มีคณะกรรมการโรงเรียนซึ่งเจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่นเป็นผู้เลือก มีหน้าที่เกี่ยวกับโรงเรียนทั่วไปในเขตของตน โรงเรียนการช่างมีสภาโรงเรียนการช่างเป็นผู้ดูแล สมาชิกประกอบด้วยผู้แทนของโรงเรียนต่าง ๆ มีอาจารย์ใหญ่เป็นหัวหน้า

สวัสดิภาพสังคม

การสวัสดิภาพสังคมในสวีเดนได้พัฒนาก้าวหน้าไปอย่างกว้างขวางและมีประสิทธิภาพ ในปี พ.ศ. 2500 จำนวนเงินที่นำมาใช้จ่ายเกี่ยวกับคานสวัสดิภาพสังคมมีมูลค่าถึง 6000 ล้านโครนเนอร์ (ประมาณ 24000 ล้านบาท) ทั้งนี้ไม่รวมเงินที่นำมาลงทุนซึ่งเป็นรายได้ของประเทศ ถ้านำเอาเงินทั้งหมดมาแบ่งให้ประชาชนเป็นรายหัวทั้งประเทศแล้วคนหนึ่ง ๆ จะได้รับเงินเป็นค่าใช้สอยในคานสวัสดิภาพสังคมคนละประมาณ 810 โครนเนอร์ (ประมาณ 3,240 บาท) คิดเป็นรายหัวเฉพาะผู้มีอายุระหว่าง 15 ถึง 64 ปี ก็จะได้ผลประโยชน์ในคานสวัสดิภาพสังคมเป็นมูลค่าถึง 1225 โครนเนอร์ (4900 บาท)

ระบบการประกันสังคมมีอยู่หลายระบบด้วยกัน เช่น ระบบการโหน่งานานู, การประกันสุขภาพ, การประกันอุบัติเหตุ, สวัสดิภาพครอบครัว, สวัสดิภาพกรรมกร, สวัสดิภาพเกี่ยวกับการสร้างบ้านเรือน และบริการคานอนามัย.